

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **Mgr. H. D.**
bytem x
zastoupená Mgr. Barbarou Martinů, advokátkou
sídlem Štěpánská 643/39, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2023 č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její námitky a potvrdila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č. j. X ze dne 5. 1. 2023.
2. Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím č. j. X ze dne 5. 1. 2023 zamítla žalobkyni její žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 22. 11. 2022 byla žalobkyně shledána invalidní pro invaliditu prvního stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 35 % s datem vzniku invalidity od 13. 4. 2022.

3. V žalobě žalobkyně nesouhlasí s právním hodnocením, ani se zjištěným skutkovým stavem, ani že by jí chyběla požadovaná doba pojištění, ani s určením data údajného počátku invalidity. Nesouhlasí rovněž ani s obsahem posudku Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 6 a je přesvědčena o tom, že jí náleží přiznání plného invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně, když dle jejího názoru se jedná o tzv. invaliditu z mládí a invalidní důchod by jí měl být přiznán ve smyslu ust. § 42 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění.
4. Žalobkyně v žalobě mimo jiné uvedla, že posudek Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 6 ze dne 23. 11. 2022 (správně má být 22. 11. 2022) stanovil pokles pracovní schopnosti žalované (správně žalobkyně) na 35 % a datum vzniku invalidity na 13. 4. 2022. Posudek České správy sociálního zabezpečení na základě podaných námitek podle žalobkyně částečně zohlednil zprávy Národního ústavu pro autismus, z. ú, přičemž stanovil pokles pracovní schopnosti žalované (správně žalobkyně) na 45 % a datum vzniku invalidity na 18. 6. 2021.
5. Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že nebyly mj. vzaty v potaz všechny dostupné lékařské zprávy z dětství a z nich vyplývající existence závažného poškození zdravotního stavu, a to počínaje dětstvím a dospíváním, jakož nebylo vzato v potaz neustálé kontinuální zhoršování zdravotního stavu žalobkyně až do současnosti. Podstatné informace, které jednoznačně vyplývají z těchto podkladových zpráv, a to zejména obsah zpráv z let 1998 a 1999, jakož i vyjádření ošetřující psychiatricky MUDr. L., nebyly podle žalobkyně posudkovým lékařem plně zohledněny.
6. Žalobkyně tvrdí, že závažné zdravotní problémy, a to jak tělesné, tak i duševní evidentně existovaly již v době před 18. rokem a postupně se zhoršují. Veškerý další problematický osud co do problémů s uplatněním v sociálních vazbách, emoční problémy a neschopnost pracovního uplatnění je již pouze důsledkem těchto zdravotních potíží, mj. způsobených i faktem, že u žalobkyně byla pervazivní vývojová porucha Aspergerův syndrom diagnostikována až v 37 letech. Podle žalobkyně lékař lékařské posudkové služby zcela pominul, že již v období let 1998-1999 žalobkyně trpěla závažnou formou mentální anorexie, s BMI pod 15 bodů, s nutností hospitalizace a nezbytností následné kontinuální psychiatrické a psychoterapeutické podpory, která jak vyplývá z podkladových zpráv, neměla v celkovém důsledku nijak zvlášť výrazný pozitivní efekt. Žalobkyně má tedy za to, že již samotná mentální anorexie je důvodem pro přiznání invalidity v III. stupni, a to již k období let 1998 a 1999.
7. Ve vyjádření k žalobě žalovaná mimo jiné uvádí, že z ust. § 38 odst. a) zákona č. 155/1995 Sb. jednoznačně vyplývá, že pro nárok na invalidní důchod musí být současně splněny dvě zásadní podmínky, a to vznik invalidity a získání potřebné doby pojištění. Výchozím bodem komplexního posouzení nároku žalobkyně na invalidní důchod je konstatování, že se stala invalidní dne 18. 6. 2021. Desetileté období před tímto datem představuje dobu od 18. 6. 2011 do 17. 6. 2021, v němž žalobkyně získala pouze 2 roky a 135 dnů pojištění, nikoliv potřebných pět roků pojištění. V případě žalobkyně však ani s přihlédnutím k alternativní podmínce zavedené od 1. 1. 2010 zákonem č. 306/2008 Sb., není splněna podmínka potřebné doby pojištění, neboť v posledních dvaceti letech před vznikem invalidity, tj. v období od 18. 6. 2001 do 17. 6. 2021 získala žalobkyně 8 roků a 137 dnů pojištění, nikoliv potřebných deset roků pojištění. V předmětné věci se má za prokázané a mezi účastníky nesporné, že žalobkyně byla účastna pojištění jednak studiem a jednak jako osoba samostatně výdělečně činná. Z tohoto důvodu ji nelze považovat za invalidní ve smyslu § 42 odst. 1 zákona č.

155/1995 Sb., ale za invalidní podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., kdy se sleduje podmínka získání potřebné doby pojištění (§ 40 odst. 1 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb.). S ohledem na námitky žalobkyně, která se domáhá vyššího stupně invalidity, žalovaná navrhuje důkaz posudkem posudkové komise MPSV ČR. Současně žalovaná dodává, že pro posouzení invalidity se vychází ze zdravotnické dokumentace, soustředěné k datu vydání napadeného rozhodnutí. Navrhuje zamítnutí žaloby.

8. Pokud jde o věc samotnou, správní spis pak obsahuje pro danou věc mimo jiné tyto podstatné dokumenty: rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 5. 1. 2023 č. j. R-5.1.2023-429/845 127 6933, osobní list důchodového pojištění zpracovaný dne 5. 1. 2023, námitky žalobkyně ze dne 30. 1. 2023, osobní list důchodového pojištění zpracovaný 16. 5. 2023, žalobou napadené rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, pracoviště pro Prahu a Střední Čechy ze dne 8. 6. 2023 č. j. RN-845 127 6933-315-PBR, v soudním spise se pak nachází posudek Posudkové komise MPSV ČR v Praze ze dne 13. 12. 2023 ev. č.: SZ/2023/2460-PH-8, kde ve výroku je uvedeno, že „K datu vydání napadeného rozhodnutí byla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb. Šlo o invaliditu prvního stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb., nešlo o invaliditu druhého nebo třetího stupně podle § 39 odst. 2 písm. b) nebo c) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb. Šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %, nedosahoval však více než 49%. Vznik invalidity byl stanoven na 18. 6. 2021.“
9. Při ústním jednání konaném dne 19. 3. 2024 účastnice řízení setrvaly na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
10. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
11. Soud posoudil předmětnou věc takto:
12. V posuzované věci není mezi stranami sporné, že žalobkyně je invalidní, přičemž tato skutečnost byla potvrzena i posudkem Posudkové komise MPSV ČR v Praze ze dne 13. 12. 2023, dle kterého byla žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb., a jednalo se o invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb., tj. šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %, nedosahoval však více než 49 %. Vznik invalidity byl stanoven na 18. 6. 2021. Spornou je pak skutečnost, zda žalobkyně splnila potřebnou dobu pojištění, aby jí vznikl nárok na invalidní důchod.
13. Podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65let a stal se:
 - a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popř. byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo
 - b) invalidním následkem pracovního úrazu.

14. Podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.
15. Podle § 39 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla: a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49%, jedná se o invaliditu I. stupně, b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69%, jedná se o invaliditu II. stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu III. stupně.
16. Podle § 40 odst. 1 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let 5 roků. Podle § 40 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních 10 roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období 10 roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění 2 roky.
17. Soud k věci uvádí, že za datum vzniku invalidity je i dle posudku Posudkové komise MPSV ČR v Praze považováno 18. 6. 2021. Z osobního listu důchodového pojištění je pak patrné, že v rozhodném období od 18. 6. 2011 do 17. 6. 2021 žalobkyně získala 2 roky a 135 dnů pojištění namísto potřebných 5 roků pojištění. Soud souhlasí se žalovanou, že požadavek na dobu pojištění nebyl splněn a invalidní důchod nemůže být podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. přiznán. Žalobkyně nicméně proti nezískané době pojištění brojila pouze obecně.
18. Žalobkyně pak ve své žalobě především soustředila svou argumentaci ke své námitce, že jí náleží přiznání invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně. Městský soud v projednávaném případě v rámci přezkumu správnosti zjištění zdravotního stavu žalobkyně nechal vypracovat posudek Posudkovou komisí MPSV ČR v Praze. Posudková komise zasedajíc v řádném složení za přítomnosti odborného psychiatra podle povahy a charakteru zdravotního postižení žalobkyně, mimo jiné uvedla, že: „x, v letech 2012 až 2019 osoba bez zdanitelných příjmů, v letech 2019 až 2022 jako osoba samostatně výdělečně činná jako copywriter. Pro tuto činnost posuzována.

Řízení zahájeno na základě vlastní žádosti občana o invalidní důchod dle § 81-84 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Žádost o ID uplatněna dne 8. 6. 2022. Žádost projednána a zdravotní stav účastníka řízení byl posouzen lékařem PSSZ – LPS pro Prahu 6 dne 22. 11. 2022 se závěrem, že je invalidní dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995Sb., ve znění pozdějších předpisů, a to s tím, že jde o invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) citovaného zákona, přičemž z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 35 %, den vzniku invalidity byl stanoven od data 13. 4. 2022. ČSSZ rozhodnutím ze dne 5. 1. 2023 zamítla účastníku řízení žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Dne 2. 2. 2023 učinila posuzovaná podání, které bylo vyhodnoceno jako námitky. Dne 24. 4. 2023 byl posouzen zdravotní stav účastníka řízení lékařem ČSSZ – Oddělení LPS pro pracoviště ČSSZ Ostrava se závěrem, že je invalidní dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a to s tím, že jde o invaliditu prvního stupně dle § 39 odst.

2 písm. a) cit. zákona, přičemž z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 45 %, přičemž den vzniku invalidity byl stanoven k datu 18. 6. 2021 a platnost posudku byla stanovena do 30. 4. 2024. ČSSZ učinila rozhodnutí dne 8. 6. 2023. Dne 3. 8. 2023 byla podána žaloba proti rozhodnutí ČSSZ.

Komise konstatovala, že k hodnocení posudkových indikací byla příslušná posudková služba v rámci platné legislativy. Komise konstatovala dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, přičemž rozhodující příčinou byla depresivní porucha.

Komise shledala míru poklesu pracovní schopnosti o 40 % při zařazení do položky 4c kap. V., přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., komise tedy konstatovala, že byla zjištěna invalidita I. stupně.

Datem vzniku invalidity bylo komisí označeno datum 18. 6. 2021, tedy konkrétní datum, ke kterému je vazba ve zdravotnické dokumentaci, v daném případě jednak konstatováním i pervazivní vývojové poruchy, jednak šlo současně i o období zhoršeného zdravotního stavu (záznam ošetřujícího psychiatra ze dne 30. 6. 2021 po předchozí referenci o zhoršení stavu dle záznamu psychiatra ze dne 20. 5. 2021 se subjektivně nedostatečném zabírání chlorprothixenu a indikace dalšího psychofarmaku, na straně druhé již s dalším odstupem užívání chlorprothixenu pro uvažované časové hledisko kritéria dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu i co do tíže), při klinickém postupu zahrnujícím trvající medikaci chlorprothixenem (předpis referován například v záznamu ošetřujícího psychiatra ze dne 7. 12. 2020) i s pokusem o další změnu medikace na tiaprid (jak uvedeno v záznamu ošetřujícího psychiatra ze dne 4. 3. 2021) v relaci k předchozí anamnéze, přičemž při nedostupnosti chlorprothixenu v lékárně došlo k předpisu hydroxyzinu (záznam ošetřujícího psychiatra ze dne 23. 5. 2022).

Komise konstatovala, že posuzovaná byla dlouhodobě vedena ošetřujícím psychiatrem pro středně těžkou depresivní poruchu u úzkostné a emočně labilní osobnosti, dle desáté decenální revize mezinárodní klasifikace nemoci (MKN-10) s kódem F 321. Posuzovaná byla medikována psychofarmaky, medikace sice byla problematická (a to i při výrazném zaměření posuzované na medikaci, jak patrné ze záznamu psychiatra ze dne 10. 3. 2022), nicméně u posuzované nebylo možno postižení zařadit dle položky 4d kap. V, jejíž posudková kritéria nebyla stran tíže symptomatologie dostatečně naplněna, přičemž byla položka reprezentována i opakovanými stavy vedoucími k poskytování ústavní péče v nemocnici nebo odborném léčebném ústavu. Stran chronifikace psychických obtíží komise zdůraznila, že veškeré údaje, ať již o somatických či psychických obtížích, jsou korelovány v rámci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu i co do tíže se zdravotnickou dokumentací, přičemž většina duševních poruch uvedených v MKN-10 má chronický průběh charakterizovaný i opakovanými vzplanutími psychiatrických symptomů a v tomto ohledu se pak hodnotí i relace klinického postupu včetně dlouhodobě podávané medikace.

Zařazení do položky 4c kap. V s konstatovanou mírou poklesu pracovní schopnosti nad středem rozmezí položky (v konstatované hodnotě 40 %) bylo maximalistickým posouzením i při veškeré studijní a pracovní anamnéze a dalším referovaném postižení, aniž by bylo poukazováno na to, že posuzovaná byla vedena ošetřujícím psychiatrem pod diagnózou F321 dle desáté decenální revize Mezinárodní klasifikace nemocí, tedy pro středně těžkou depresivní fázi. V preambuli kap. V je pak uvedeno i posudkové kritérium tíže postižení, například postižení položky středně těžkého postižení může být provázáno i

těžkým postižením po ohraničené období, těžké postižení pak znamená výrazný odklon ve všech aktivitách. Dále k hodnocení míry poklesu pracovní schopnosti; již v položce 4b byla posudkovým kritériem lehce snížená úroveň sociálního chování, komise přesto zvolila položku 4c kap. V, kde je mezi posudkovými kritérii uvedena značně snížená úroveň sociálního chování, a to přesto, že posuzovaná byla schopna například mít dlouholetý partnerský vztah či udržovala rodinné vztahy a tato položka byla zvolena i přesto, že i u pacientů se středně těžkou depresivní poruchou lze uvažovat o hospitalizaci (byť oproti těžkým depresivním poruchám v relativně kratších hospitalizacích), což v daném případě, natož dále posudkově významně frekventně, neproběhlo. Medikace byla sice relativně často i upravována, jak bylo ze záznamu ošetřujícího psychiatra (Psychiatrie Řevnice, s.r.o.) patrné, nebyly však ve vysokých dávkách (natož v rámci uvažovaného časového horizontu nad jeden rok kritéria dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu i co do tíže), byť i jejich navyšování může být komplikováno i osobnostní problematikou. Projevy postižení jsou ve výsledku ovlivněny i osobnostní problematikou (i při zaměření se na medikaci), i zařazení do položky se středně těžkou depresivní poruchou s konstatováním dále míry poklesu pracovní schopnosti v horní polovině procentuálního rozmezí, tedy 40 %, bylo maximalistické, jak shora uvedeno, přičemž i v relaci dané medikace byl stav kolísající i do mírnější symptomatiky (dokonce dle záznamu psychiatra ze dne 20. 12. 2021 referován odjezd do zahraničí na měsíční dovoleno, aniž by bylo dále zdůrazňováno, že dle záznamu psychiatra ze dne 16. 12. 2021 byl sice subjektivně uveden „problém s chůzí, bolesti nohou, nemožnosti se skoro hýbat“, když byla nicméně referována okolnost toho, že s partnerem chodili každý sám „musela se postavit na vlastní nohy“). Přitom u položky se středně těžkou depresivní poruchou se předpokládají naopak i ohraničené stavy těžké deprese, nadto i tam lze uvažovat, zejména jsou-li četné či déletrvající (byť stále je ještě převažující středně těžká depresivní porucha, pro kterou je posuzovaná osoba zařazena do této položky) lze očekávat úvahu o hospitalizaci i tehdy, pokud je například medikace komplikovaně nastavována, pokud je frekventně měněna, nebo pokud je efekt nedostatečný.

Ve vyjádření psychiatra ze dne 27. 7. 2023 (tedy po datu vydání napadeného rozhodnutí, nicméně ani recentně vydaná zpráva před datem vydání napadeného rozhodnutí by ještě sama o sobě takto nedokládala v dané tíži v rámci uvažovaného časového horizontu kritéria dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu) hovořila o aktuálně výrazné depresivitě a úzkosti s neschopností vycházet z bytu, v diagnostickém závěru této lékařské zprávy byla nadále vedena středně těžká depresivní porucha u úzkostné a emočně labilní osobnosti.

Pokud by bylo zařazeno dle pervazivní vývojové poruchy ve smyslu Aspergerova syndromu, pak by u posuzované oproti stanovisku lékaře námitkového oddělení nemohlo již přes posouzení dle položky 9a kap. V, to i s přihlédnutím na jednu straně k inteligenci, absenci alterace motorických schopností, z dokumentace nevyplývá ani, natož závažná, alterace motorických schopností, a to v celém rozsahu například dokumentace Psychiatrie Řevnice s.r.o., ze které není patrné, že by komunikace nebyla účelná, ba naopak jsou uváděné obtíže posuzované jako dominující prvek záznamů psychiatra, posuzovaná byla schopna dokonce dlouhodobého partnerského vztahu; toto zařazení by nevedlo ke konstatování vyšší míry poklesu pracovní schopnosti, ba naopak nižší. Přitom již položka 9a kap. V zahrnuje i stran některých denních aktivit s obtížemi, ale i s možností výrazného odklonu od normy při jejich výkonu.

Posuzovaná referovala bolesti zad (jak uvedeno např. v záznamu psychiatra ze dne 30. 11. 2020), z dokumentace nicméně nebyla zjištěna příslušná despenzarizace příslušným lékařem

– specialistou, natož aby šlo o funkčně významný neurologický nálezn, nešlo o postižení, které by posuzovanou postihovalo nad rámec základního postižení (ani v případě zařazení do položky 1b kap. XIII odd. E, byť v daném případě by nebylo vedeno nad položku 1a kap. XIII. Odd. E).

U posuzované se nejednalo o tzv. invaliditu z mládí. Posuzovaná byla 2x hospitalizována, a to v roce 1998 a 1999; v dnech 5. 5. 1998 – 10. 5. 1998 pro mentální anorexii, dále ve dnech 31. 5. 1999 – 16. 7. 1999 pro adolescentní krizi u abnormálně se vyvíjející osobnosti. Posuzovaná nicméně byla schopna studovat dokonce osmileté gymnázium (aniž by bylo zdůrazňováno, že posuzovaná byla posléze schopna studovat vysokou školu, byť s problémy referovanými v odvolání), byla schopna přípravy na budoucí povolání, stav neodpovídal invaliditě III. st. A tedy nešlo o invaliditu s mládí.

Posuzovaná byla schopna po vzniku invalidity vykonávat vřdělčnou činnost jen s podstatně menšími nároky na duševní schopnosti v podstatně menším rozsahu a intenzitě podle ust. § 5 vyh. č. 359/2009 Sb. Komise konstatovala, že pro posuzovanou byly nevhodné těžké psychické práce. Nicméně stanovení konkrétních možností pracovního zařazení s ohledem na dané postižení a stanovení podmínek pro výkon konkrétní práce pak bylo v kompetenci pracovně lékařské služby.

Platnost posudku byla oproti námitkovému posudku stanovena do 31. 12. 2024; nicméně přesto jde o relativně kratší období, a to i s ohledem na maximalistické posouzení, ale na druhé straně i s ohledem na zprávu psychiatra ze dne 27. 7. 2023, kdy by mohl být zjištěn další vývoj zdravotního stavu, ale i možnosti vývoje klinického postupu, i tehdy, pokud by po datu vydání napadeného rozhodnutí byl dále referován těžší stav, přičemž ale u posuzované již anamnesticky nastala i situace, kdy (sic právě za hospitalizace) ve dnech 31. 6. 1999 až 16. 7. 1999 došlo k zásadnímu přehodnocení veškeré tehdejší dosavadní medikace (vysazení), jak tam uvedeno, ačkoli šlo o diagnózu adelescentní krize u abnormálně se vyvíjející osobnosti, při shora uvedeném by pak dále mohla být hodnocena relace klinického postupu a trvajících obtíží posuzované osoby.

Nad rámec uvedeného nebyly zjištěny medicínské důvody, které by vedly k jinému posouzení.

Námítky posuzované byly zodpovězeny na straně č. 7 a následující. Ke způsobu stanovení míry poklesu pracovní schopnosti posudkovým lékařem námitkového oddělení ČSSZ se komise vyjádřila, jak shora uvedeno. Komise ve svém posouzení vyhodnotila všechny skutečnosti uvedené v žalobě a obsažené v doložených lékařských zprávách.

19. Z posudku posudkové komise tedy vyplývá, že žalobkyně byla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb. Šlo o invaliditu prvního stupně podle § 39 odst 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb., nešlo o invaliditu druhého nebo třetího stupně podle § 39 odst. 2 písm. b) nebo c) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb. Šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %, nedosahoval však více než 49%. Vznik invalidity byl stanoven na 18. 6. 2021. Posudek Posudkové komise MPSV ČR v Praze ze 13. 12. 2023 se vypořádal i s tzv. invaliditou z mládí a soud jej považuje za posudek úplný, přesvědčivý a celistvý. O správnosti a úplnosti stanovené diagnózy onemocnění žalobkyně,

jakož i o stanovení a řádné zdůvodnění procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně proto není žádných pochyb.

20. Žalovaná postupovala zcela v souladu se zákonem, neboť posuzovala kumulativní splnění všech zákonných podmínek pro nárok na invalidní důchod. Žalobkyně v průběhu správního řízení nepředložila relevantní podklady dokazující získání další doby pojištění nad rámec těch, které jí byly již započteny žalovanou. Postup žalované tak shledal soud zákonným.
21. Na základě shora uvedeného považuje soud rozhodnutí žalované za správné, vydané na základě dostatečně zjištěného stavu věci a námitky vznesené proti napadenému rozhodnutí za nedůvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, žalované nenáleží podle zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. března 2024

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně